

Esența viețuirii

Samoila

Neputând să înțeleagă
Că perfectu-i ideal,
Cel fără credință neagă
Tot ce nu-i material.
Aspirând la Adevăr,
Om perfect...n-o să găsești!
E ca apa din ciubăr,
Câtiva stropi tot prăpădești!
Condamnați la poezie,
Noi cu toții viețuim,
Căutând, precum se știe,
Să aflăm, să vrem, să știm.
Lenea ne cam invadează
Sădind un plictis în noi...
Că nu știm cine cutează
Să mai fugă în zăvoi,
Unde,
Vrăjiți de un fir de iarbă
Sau de o piatră colțuroasă,
Lăsăm firea să ne soarbă
Ca o preafrumoasă casă?
Dar esența viețuirii
Numai Cel de Sus o știe,
Oferindu-ne iubirii
Ca pe-o dulce poezie.